

РЕШЕНИЕ

№ 15090

гр. София, 02.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в
публично заседание на 14.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на
прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **404** по описа за **2024**
година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 284 - 285 от Закона за изпълнение на наказания и задържане под стража (ЗИНЗС), във връзка с чл. 203 и следващите от АПК.
Образувано е по искова молба вх. № 34985 от 11.04.2023 г. по описа на СРС, подадена от Г. В. К., нахоящ се в Затвора С., срещу Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" (ГДИН) с искане за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 500 000 лв.
В исковата молба се твърди, че на 07.04.2023 г., около 18:30 часа, в килията на ищеца дошъл надзирател – мл. инспектор К. Б., а след него още 5-8 надзиратели, за да извършат обиск. По време на обиска бил изведен на инвалидна количка и изчаквал в коридора. Надзирателите разглобили ортопедичния му матрак. Ищецът помолил да го оставят в предишното му състояние. Надзирателите хвърлили на пода всичките му вещи и дрехи, извадили и унищожили цветята му. Започнал скандал. Пристигнало лице в гражданско облекло, което започнало да вика по ищеца. Той поискал да се легитимира по име и длъжност, но цивилното лице не отговорило. Лицето нямало табелка с име, но имало пистолет в кобур. Вместо да отговори за името си, гражданското лице го ударило по рамото и заповядало на надзирателите да го вкарат в килията. Ищецът поискал да говори по телефона с адв. К. Ч., но не му позволили. Не му бил осигурен преводач. Час и половина викал през решетката на вратата, за да научи името и длъжността на лицето и за да му позволят да отиде до телефона. Едва в 20:00 часа бил изведен до телефона, когато говорил с адв. К. Ч. и с негов приятел А. К.. Впоследствие, до 01:30 часа на 08.04.2023 г., оправял разхвърляните си вещи. При обиска не били намерени забранени вещи. Не получил копие от протокола за обиск. Ищецът поддържа, че по време на обиска са нарушени правата му и спрямо него е проявено насилие от страна на длъжностно лице на ГДИН.

Ответникът Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при МП оспорва исковата молба в писмен отговор от 18.03.2024 г. и в открито съдебно заседание чрез юрк. Д.. Твърди, че не са налице елементите от отговорността на държавата по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, както и, че липсва неизпълнение на вменени от закон задължения от страната на служители на ответника, които да ангажират отговорността му за нарушение на чл.3 от ЗИНЗС. Навежда доводи, че извършените претърсване и личен обиск са съобразени с чл.92, ал.2 и ал.3, чл.95, ал.1, и ал.2 от ЗИНЗС, чл.85, ал.1 и ал.2, чл.87, ал.1 и ал.2 от ППЗИНЗС. Сочи, че неимуществените вреди не се предполагат, а следва да бъдат доказани, а в случая липсвали доказателства за нарушение на физическото или психическо здраве на ищеца, в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с действия или бездействия на длъжностни лица при ответната администрация. Претендира за отхвърляне на иска и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участвалият в производството по делото прокурор – представител на СГП счита, че исковата претенция е недоказана.

Административен Съд С. - град, I отделение, 69 състав, след като взе предвид наведените в исковата молба доводи, изразеното становище на пълномощника на ответника и на представителя на СГП и се запозна с приетите по делото гласни и писмени доказателства, намира от фактическа страна следното:

С докладна записка рег. № 3931 от 06.04.2023 г. главен инспектор П. К. – началник на сектор „Вътрешна сигурност“ при ГДИН сезирал главния директор на ГДИН с предложение за извършване на 07.04.2023 г. на обстойни претърсвания на територията на 1-ва и 7-ма групи на Затвора С., както и личен обиск на лицата, обитаващи спалните помещения. Искането е мотивирано с получена оперативна информация за наличие на забранени вещи и предмети на територията на 1-ва и 7-ма групи на Затвора С..

Със Заповед № Л-1361 от 06.04.2023 г. на главния директор на ГДИН и във връзка с докладна записка рег. № 3931 от 06.04.2023 г. на главен инспектор П. К. е разпоредено извършване на проверка на 07.04.2023 г., на територията на 1-ва и 7-ма групи в Затвора С., като са определени служителите на ГДИН, които да участват в проверката.

Според докладна записка рег. № 5172 от 10.04.2023 г. на мл.инсп. Д. Г. К., на 07.04.2023 г., в 18:30 часа, съгласно Заповед № Л-1361 от 06.04.2023 г. на главния директор на ГДИН, било извършено претърсване и личен обиск на спално помещение (СП) № 6, в което е настанен обвиняемият К.. Не били открити забранени вещи и предмети.

Приложен е Протокол за претърсване и обиск № 001382 от 07.04.2023 г., 18:30 часа, съставен от мл.инсп. Д. Г. К.. Документът удостоверява, че не са открити забранени вещи и предмети, както и, че Г. К. е отказал подписването на протокола. Отказът е удостоверен с подпис на двама свидетели инсп. Н. Л. Н. и мл.инсп. Е. Е..

За резултатите от проверката, разпоредена със Заповед № Л-1361 от 06.04.2023 г. на главния директор на ГДИН, е изготвен Доклад рег. № 4347 от 20.04.2023 г. на гл.инсп. П. К.. Според документа, на 07.04.2023 г., от 18:20 часа до 22:00 часа, на територията на 1-ва и 7-ма групи на Затвора С., съгласно Заповед № Л-1361 от 06.04.2023 г. на главния директор на ГДИН, е извършена проверка от служителите на ГДИН, определени в посочената заповед.

В доклада са посочени откритите при претърсването забранени вещи и предмети, всички на територията на 7-ма група на Затвора С.. Изрично е посочено, че на територията на 1-ва група на Затвора С. не са открити забранени вещи и предмети. В допълнение е посочено, че при претърсването на СП № 6, в което е настанен обв. К., същият показал неуважително, обидно и агресивно поведение спрямо служителите от НОС, като отказвал да изпълнява техните разпореждания.

На 10.04.2023 г. ищецът подал жалба вх. № 2674 от 10.04.2023 г. по описа на Затвора С., адресирана до Прокуратурата на Република България. В нея посочил, че на 07.04.2023 г., в периода от 18:00 часа до 22:00 часа, е извършен обиск на спалното помещение, в което е настанен в 1-ва група на Затвора С.. Обискът бил ръководен от лице в цивилни дрехи, което отказало да назове имена и длъжността си, проявило спрямо обв. К. физическа агресия, а след като ищецът започнал да крещи, побягнало. Освен изложеното, „не му се отдало да види, този човек имал ли е кобур с оръжие или не“. Сочил се нарушение на човешките права и на правомощията на длъжностното лице. От Прокуратурата се иска разследване на инцидента.

С писмо от 28.04.2023 г. на прокурор В. К. от СГП жалбата на обв. К. е изпратена по компетентност на ГДИН.

Установява се от писмо №ИЗ-5268 от 15.05.2023 г. на главния директор на ГДИН, че по жалбата на г-н К., подадена до Софийска градска прокуратура, е извършена проверка, при която е установено, че същата е неоснователна и не отговаря на фактическата действителност. Посоченото е, че на 07.04.2023 г. претърсването на СП е извършено съгласно Заповед № Л-1361 от 06.04.2023 г. на главния директор на ГДИН. Мероприятието е извършено от служители на надзорно-охранителния състав (НОС) на Затвора С., в присъствието на служители от сектор „Вътрешна сигурност“ при ГДИН, които не са били въоръжени. В хода на проверката са прегледани записите от видео-охранителната система и не са установени неправомерни действия на служителите спрямо обв. К..

Според писмо рег. № 3218 от 09.05.2023 г. на началника на Затвора С., изготвено по повод на жалбата на обв. К. до Прокуратурата, е извършен преглед на охранителните камери, при който не е установено спрямо подс. К. да е употребена физическа сила.

Установява се от докладна записка рег. № 6836 от 10.05.2023 г. на гл.инсп. Г. М. Х., че на 07.04.2023 г. е извършено претърсване на спалните помещения на 1-ва и 7-ма групи на Затвора С. съгласно Заповед № Л-1361 от 06.04.2023 г. на главния директор на ГДИН. В спалното помещение на ищеца К. не са открити забранени вещи. В претърсването участвали невооръжени служители на сектор „Вътрешна сигурност“ при ГДИН.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Разпоредбите на чл.284-286 от ЗИНЗС, вр. чл.3 от с.з., уреждат защита на осъдените и задържаните под стража лица срещу поставянето им в неблагоприятни условия, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност. Тази правна уредба е приета в резултат на серия от осъдителни решения на ЕСПЧ срещу България за нарушение на чл.3 от ЕКПЧ поради условията за пребиваване в местата за лишаване от свобода в страната ни и пряко кореспондира с абсолютната забрана по чл.3 от ЕКПЧ. Разпоредбата на чл. 3 от Конвенцията защитава една от основните ценности на демократичното общество. Тя забранява по абсолютен начин изтезанията или нечовешкото или унижително отношение или наказание, независимо от обстоятелствата и поведението на жертвата (виж А. и други, цитирано по-горе, § 139, с допълнителни препратки).

За да попадне в обхвата на този член, малтретирането трябва да достигне минимално ниво на суровост. Оценката на този минимум е относителна и зависи от всички обстоятелства по делото като продължителността на отношението, физическите и психическите последици и в някои случаи пола, възрастта и здравословното състояние на лицето. Въпреки, че малтретиране, което постига този минимум, често включва действителна телесна повреда или силно физическо или

психическо страдание, дори и при липса на такива, когато отношението унижава или принизява човек, показвайки липса на уважение или води до засягане на неговото човешко достойнство, или предизвиква чувство на страх, страдание или малоценност, което може да разбие моралната и физическата устойчивост на този човек, то също може да попадне в обхвата на забраната на чл. 3. За да попадне задържането специално под чл. 3 от Конвенцията, страданието и унижението трябва да надхвърлят неизбежния елемент на страдание и унижение, свързани със самото лишаване от свобода. В този случай властите трябва да гарантират, че едно лице е задържано при условия, съвместими с уважението към човешкото достойнство, че начинът и методът на изпълнение на наказанието лишаване от свобода или друг вид мярка за задържане не подлага човека на стрес или трудности с интензитет, надвишаващ неизбежната степен на страдание, присъща на наказанието, и че предвид практическите изисквания на лишаването от свобода, здравето и благосъстоянието на този човек са гарантирани в достатъчна степен.

При оценка на условията на задържане по чл. 3 от Конвенцията е особено важно да бъде взето предвид кумулативното въздействие на тези условия, както и конкретните твърдения, направени от въпросното лице, и времето, което той или тя е прекарал/а в тези условия. Дори когато всеки отделен аспект от тези условия е в съответствие с националното законодателство, техният кумулативен ефект може да бъде такъв, че да доведе до нечовешко или унижително отношение по смисъла на чл. 3 от Конвенцията.

За да бъде приета основателност на иска за вреди с правно основание чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, следва кумулативно да бъдат доказани: 1. акт, действие и/или бездействие на специализираните органи по изпълнение на наказанията, с което се нарушава чл. 3 от закона; 2. настъпила, в резултат на нарушението имуществена/неимуществена вреда в правната сфера на ищеца, която се предполага до доказване на противното по силата на въведената с разпоредбата на чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС оборима презумпция и 3. пряка и непосредствена причинна връзка между вредите и нарушението (в този смисъл е Решение № 15247 от 12.11.2019 г. по адм. д. № 813/2019 г., III отд. на ВАС).

Предвид заявените с исковата молба оплаквания, съдът следва да установи:

А/ поставен ли е бил ищецът в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода (чл. 3, ал. 2 ЗИНЗС), достигачи прага на нечовешко или унижително отношение (чл.3, ал.1 от ЗИНЗС) и изразяващи се в действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото му достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност, малоценност, на стрес или трудности с интензитет, надвишаващ неизбежната степен на страдание, присъща на наказанието (чл. 3, ал. 2 ЗИНЗС), съответно: претърпял ли е неимуществени вреди, които да са пряка и непосредствена последица от тези условия – конкретно при извършен му обиск и претърсване на 07.04.2023 г.;

Б/ съумял ли е ответникът (арг. чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС) да опровергае твърдението за претърпени неимуществени вреди, като установи и докаже, че не е бездействал, осигурявайки през исковия период „благоприятни условия за изтърпяване на наказанието“. Оборимостта на презумпцията по чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС не освобождава ищеца от отговорността да проведе от своя страна пълно и главно доказване (чл. 154, ал. 1 ГПК) на твърдението за понесени неимуществени вреди, които са пряк резултат от поставянето му в неблагоприятни условия в нарушение на чл.3, ал.1 и ал.2 от ЗИНЗС.

По силата на чл.95, ал.1-2 от ЗИНЗС претърсвания на спални, работни и други помещения в местата за лишаване от свобода се извършват от служители на охранителния състав в присъствието на лишени от свобода или на техен представител, които са настанени в съответните помещения или ги ползват. За извършените обиски и претърсвания се съставя протокол, в който

се отразяват резултатите от провеждането им. Протоколът се подписва от длъжностното лице и от лишения от свобода.

Съгласно чл.92, ал.2 от ЗИНЗС за предотвратяване на престъпления и на други нарушения лишените от свобода могат да бъдат подлагани на обиск с разрешение на началника на затвора.

В идентичен смисъл са разпоредбите на чл.87, ал.1-2 от ППЗИНЗС, според които при извършване на обиск и претърсване, както и при проверка на личните вещи на лишените от свобода се съставя протокол от служителите, които са ги извършили, независимо дали са намерени или не неразрешени вещи и предмети. Екземпляр от протокола се предоставя на обискираното лице или на обитателите на претърсеното помещение.

Съгласно чл.85, ал.1-2 от ППЗИНЗС за предотвратяване на престъпления и нарушения в местата за лишаване от свобода се извършват обиск на затворниците и претърсване на жилищните, производствените и сервизните помещения. Обиските и претърсванията се извършват от надзорно-охранителния състав, а при необходимост се привличат и други служители.

Легитимната цел на процесното претърсване на територията на 1-ва и 7-ма групи на Затвора С. на 07.04.2023 г. (за предотвратяване на престъпления и нарушения в местата за лишаване от свобода) се установява от мотивите на докладна записка рег. № 3931 от 06.04.2023 г. главен инспектор П. К.. Проверката е разрешена законосъобразно по смисъла на чл.92, ал.2 от ЗИНЗС със Заповед № Л-1361 от 06.04.2023 г. на главния директор на ГДИН, като се съобрази по-висшата йерархична степен на главния директор на ГДИН спрямо началника на Затвора С..

С аргумент от буквалната редакция на чл.87, ал.1 от ППЗИНЗС (независимо дали са намерени или не неразрешени вещи и предмети) единствено поради ненамирането на такива вещи в спалното помещение на обв. К. на 07.04.2023 г. не може да се приеме, че претърсването или обискът са незаконосъобразни. Легитимната цел на тези действия е посочена в чл.92, ал.2 от ЗИНЗС и чл.87, ал.1 от ППЗИНЗС, а именно - за предотвратяване на престъпления и нарушения в местата за лишаване от свобода, т.е. същата не е свързана с установяване на правонарушения, а с тяхната превенция.

Неоснователно е оплакването на ищеца за нарушение на чл.95, ал.2 от ЗИНЗС, респ. чл.87, ал.2 от ППЗИНЗС, а именно, че не е получил екземпляр от протокола за претърсване и обиск. Установява се от приложеното по делото копие на Протокол за претърсване и обиск № 001382 от 07.04.2023 г., съставен от мл.инсп. Д. Г. К., че обв. Г. К. е отказал подписването на протокола, което е удостоверено с подпис на двама свидетели инсп. Н. Л. Н. и мл.инсп. Е. Е.. Дължим е извод, че неполучаване на екземпляр от протокола е по причина на обискираното лице, респ. не може да се вмени във вина на служители на пенитенциарната администрация.

Относно конкретните действия на служители на ГДИН при процесното претърсване и обиск по делото са разпитани, по искане на ищеца К., свидетелите К. Б. и Г. К. К..

Според св. Б. на процесното претърсване той е стоял извън килията, но със сигурност е имал видимост навътре. Свидетелят гарантира, че спрямо г-н К. не е прилагана сила. Имало „някаква конфронтация“ между г-н К. и г-н К., но последният „по никакъв начин не отговарял за нея“. Свидетелят помни, че г-н К. използвал обидни думи по негов адрес (на г-н К.).

Свидетелят Г. К. установява, че през 2023 г. г-н К. бил претърсван няколко пъти. Помни случай, при който станал скандал, защото „се беше появил нов човек, който претърсваше“. Според св. К. Г. на няколко пъти го попитал да си каже името и „изобщо какво прави там“, но човекът не отговарял. *След 10 минути питане, Г. започнал да го лсува.* Свидетелят споделя предаденото му от г-н К., тъй като по време на претърсването са били в заключени килии и нямали видимост. Г. коментирал, че „имало някакъв вид

насилие“, но свидетелят не помни точно какво. Двамата били в една и съща група, в един и същи коридор, което позволявало да чуват какво става в съседната килия. Г. на няколко пъти питал „Кой сте вие? Кажете си името?“. Според свидетеля, този случай повлиял на психиката на ищеца, защото „когато те претърсва някой нов, който не се представя кой е и какъв е, и ти не го знаеш, *а те кара да правиш някакви неща*, това предизвиква съответната реакция. Свидателят установява, че имали много добри отношения с администрацията на Затвора С., но „изведнъж се появил външен човек и се опитвал да ти дава заповеди, без да се представя, това провокирало гнева на К.“. Според свидетеля, при този случай са отнети някакви вещи на К. (това обстоятелство не е посочено в исковата молба и не се установява от протокола за обиск), което било обидно за ищеца, още повече, че бил „обискиран от непознати хора“. Без да помни с точност, К. споменал за определен вид насилие, „някой го свалил от леглото, без той да иска“. Отделно от това, К. имал проблеми, за да става от леглото.

С аргумент от разпоредбата на чл.85, ал.2 от ППЗИНЗС (а при необходимост се привличат и други служители) е изцяло неоснователно очакването на ищеца, споделено от св. К., при осъществяване на претърсвания и обиски винаги да присъстват единствено познати им служители от НОС на Затвора С.. В случая, в Заповед № Л-1361 от 06.04.2023 г. на главния директор на ГДИН са посочени служителите на ГДИН, които да вземат участие в претърсване и обиск на 07.04.2023 г., сред които са и такива от сектор „Вътрешна сигурност“ при ГДИН, което е законосъобразно съгласно чл.85, ал.2 от ППЗИНЗС. Вярно е, че съгласно чл.27, ал.1 от ЗИНЗС при осъществяване на правомощията си държавните служители в Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" и в териториалните ѝ служби удостоверяват качеството си със служебна карта. Систематичното място на разпоредбата, в Глава IV-та на ЗИНЗС, уреждаща статута на служителите на ГДИН, е указание, че нейните разпоредби касаят отношенията на служителите на ГДИН с други държавни институции, граждани или обществени организации. Режимът на допуск в местата за лишаване от свобода предполага, че допуснатите на територията на пенитенциарното заведение служители на ГДИН са държавни служители, независимо дали носят униформено облекло или не. Съгласно чл.27, ал.2 от ЗИНЗС единствено държавните служители, които пряко и непосредствено осъществяват охранителна дейност или други специфични служебни задължения, носят униформено облекло по образец. Изложеното също определя като неоснователно очакването на ищеца при претърсването да участват единствено униформени служители на ГДИН.

Както се посочи, напълно законосъобразно е участието в обиск и претърсване и на служебно лице на ГДИН без униформено облекло, поради което изнесеното от св. К. „когато те претърсва някой нов, който не се представя кой е и какъв е, и ти не го знаеш, *а те кара да правиш някакви неща*“ не може обосновано да предизвика твърдяната от него „обида“ у ищеца. Още повече, при задължението на находящите се в Затвора С. лица да изпълняват точно нарежданията и заповедите на съответните длъжностни лица по силата на чл.96, т.4 от ЗИНЗС.

Дори и да се приеме за основателно твърдението на ищеца К., че служителят К. е следвало да се легитимира пред него, съдът приема, че липсата на легитимация от негова страна по време на обиска от 07.04.2023 г. *не може да достигне прага на суровост за нарушение на чл.3 от ЕКПЧ, респ. чл.3 от ЗИНЗС*. С други думи, не съставлява поведение, което уронва човешкото достойнство или може да породи

чувство на страх, незащитеност или малоценност у настанено в пенитенциарно заведение лице при нормативното задължение на последното по чл.96, т.4 от ЗИНЗС.

По идентичен начин, дори да е възникнала „някаква конфронтация“ между г-н К. и г-н К. (както установява св. Б.), то същата не достига прага на суровост за нарушение по чл.3 от ЕКПЧ, респ. чл. 3 от ЗИНЗС. В тази връзка съдът съобразява показанията на св. Б., че не е имало прилагане на сила по отношение на К., а напротив конфронтацията не е била предизвикана от г-н К.. Свидетелите Б. и К. безпротиворечиво установяват, че аргесивно поведение е проявил именно ищецът К.. Според св. Б. К. използвал обидни думи по отношение на К., а според св. К. „след 10 минути питане, К. започнал за псува“. Визираното от свидетеля „10 минути питане“ не достига прага на суровост за нарушение на чл.3 от ЕКПЧ, респ. чл.3 от ЗИНЗС.

Според показанията на служебно допуснатия от съда свидетел П. К. процесната проверка била извършена в негово присъствие, както и на други служители от сектор „Вътрешна сигурност“ при ГДИН. При претърсването и обиска на г-н К. не е имало физически действия срещу лицето, както и употребена физическа сила (в тази им част показанията на съответни на св. Б.). Според св. К. К. се държал унижително към системата и служителите на ГДИН. Служителите на сектор „Вътрешна сигурност“ при ГДИН не участвали при претърсването, а само контролирали външната част, коридорите, за да не възникват проблеми и конфликти с лишените от свобода (л.св.) и НОС. Претърсването обхваща проверка на всички дрехи и багаж, както и спални принадлежности, вишки и дюшеци. При него задържаните лица винаги се извеждат в коридора. В конкретния случай, К. започнал да ругае и да се държи непочтително към институцията, *но това било негова практика.*

Съдът кредитира показанията на св. К. относно поведението на ищеца при процесния обиск и претърсване, като съответни на показанията на св. Б. и св. К., както и на писмените доказателства по делото.

При запознаване на ищеца К. с писмо №ИЗ-5268 от 15.05.2023 г. на главния директор на ГДИН (л.45-46 от делото) се установява, че същият и на двете страници на документа е записал обидни думи, както към г-н К. (боклук, лайно), така и към автора на документа г-н Ц. Ц. (лъжливо говно). Съвкупната преценка на събраните по делото доказателства, гласни и писмени, навежда съда на извод, че недопустимо и обидно отношение към служителите на ГДИН по време на обиска от 07.04.2023 г., е имал именно ищецът К.. Дори свидетелят на ищеца К. установява, че именно г-н К. е започнал да псува, а не г-н К.. В частта относно „проявено насилие“ от страна на К. към К. съдът *не кредитира показанията на св. К..* В тази им част свидетелят пресъздава преразказ на самия ищец, което навежда на пристрастие в полза на ищеца и от друга страна – показанията на св. К. са твърде общи „имало някакъв вид насилие“ и както самият той посочва „не помни точно какво насилие“, поради което не отговарят на доказателствения стандарт за пълно, главно доказване по смисъла на чл. 154, ал.1 от ГПК.

Начинът на провеждане на претърсване и обиск в Затвора С. се установява и от показанията на св. Г. М. Н.. Според свидетеля практиката е л.св. да излизат пред килията, служителите да ги питат дали имат забранени вещи или предмети, за да се извадят пред помещението и да не се „пише докладна“. При претърсването задържаните не се извеждали едновременно в коридора, а килия по килия. На въпросното претърсване на 07.04.2023 г. К. говорел единствено на руски език. На български език попитал „защо чупите, защо изхвърляте, какво съм ви направил“. Бил доста ядосан,

защото тогава му взели терапевтичната гъба. Към датата на обиска от 07.04.2023 г., К. и Н. били в обща група и заедно правили каре. Според св. Н., час и половина сред тараша с К. правили заедно каре, тъй като обискът бил сутринта. К. бил ядосан, че са му взели гъбата и казал, че ще пише жалби. Свидетелят Н. не е чул К. да настоява някой да му се представи.

Съдът *не кредитира показанията на св. Н.* поради наличието на значителни несъответствия между тях и писмените доказателства по делото, напр. по отношение на времето на провеждане на обиска (сутрин) и относно иззетата при този обиск гъба, терапевтичен матрак (каквото оплакване няма в исковата молба).

За преценка на достоверността на показанията на свидетелите, същите следва да се сравнят в прегледа на техническия носител – запис на DVD диск от стационарните камери на групата, представен в о.с.з. на 14.04.2025 г. Прегледът установява, че от началото на обиска на спалното помещение на ищеца К. на 07.04.2023 г., в 18:25 часа, до 19:00 часа, между г-н К. и служителите на НОС или присъстващите цивилни служители на сектор „Вътрешна сигурност“ при ГДИН *не са възникнали никакви пререкания*. В този период г-н К. е изведен и се намира в коридора на групата, като през цялото време води записки. Дори в кратките случаи, в които разговаря със служители от НОС (в 18:26 часа, в 18:39 часа и в 18:56 часа) телесното поведение на цялата група (жестове, мимики, ръкомахане) не указва на аргесия, а на нормален разговор между присъстващите. За визирания период г-н К. и друго цивилно лице г-н Д., многократно преминават по коридора или надникват в спалното помещение на К., но не говорят с него.

Струпване на служители от НОС около г-н К. има в 19:00 часа, когато видимо ищецът става активен, започва за говори и да ръкомаха. Всички служители от НОС стоят прави около него с отпуснати ръце, което не предполага употреба на физическа сила от тяхна страна. В 19:03 часа при групата пристига г-н К., ходейки с ръце в джобовете. Същият не застава непосредствено до г-н К., а през един служител от НОС. Ръцете на г-н К. през цялото време се виждат на клипа и са напълно отпуснати до тялото. Към 19:04 часа г-н К. посочва на служителите от НОС с дясната си ръка спалното помещение на г-н К., при което към 19:04:29 часа г-н К. вече е вкаран в спалното си помещение.

От видеозаписа не се установява твърдяното в исковата молба агресивно поведение на г-н К. спрямо г-н К., още по-малко някаква физическа аргесия от страната на служителя спрямо задържаното лице. Установеното при прегледа съответства на показанията на св. Б. за липса на употребена физическа сила, респ. оборва показанията на св. К., че „К. 10 минути питал за името“. Визираната продължителност на престоя на ищеца К. със служителите на НОС, вкл. в присъствието на г-н К. (общо около четири минути), при липса на данни за проявена физическа сила спрямо задържаното лице, навежда съда на извод за липса на нарушение на чл.3 от ЕКПЧ, респ. чл.3 от ЗИНЗС.

Не се установяват и твърденията в исковата молба за значинелно разхвърляне на вещите на ищеца по време на претърсването от 07.04.2023 г. Предоставеният запис на DVD диск от стационарните камери на групата предоставя възможност за сравнение между начина на извършване на претърсването на помещението на ищеца и на това на още двама задържани. В 18:20 часа е извършено претърсване на друго помещение, лицето е извадено в коридора, при което се изкарва и дюшек за обиск. Между 18:26 часа и 18:39 часа, в кадър се вижда как от друго помещение (не процесното на ищеца К.) отново се изкарват дюшек и завивка, по отношение на които се извършва претърсване,

вероятно с детектор. В 18:46 часа е изваден за кратко време и отново вкаран в помещението и дюшекът на г-н К., при което същият не реагира, а продължава да стои наведен и да пише. Прегледът на видеозаписа опровергава твърденията в исковата молба, че „дюшекът е бил разглобен“ или че вещи от помещението са разхвърляни по недопустим начин. Независимо, че записът не е от помещението, а от камерите в коридора, поведението на г-н К. по време на претърсването, от 18:25 часа, до 19:00 часа, а именно – без да пререкава със служителите, да ръкомаха или да им говори развълнувано, а напротив – за целия период седи приведен на инвалидната си количка и пише, е косвено указание *за липса на пререкания или конфронтация в този период както със служители от НОС, така и с г-н К., което ясно се установява и от прегледа на записите.* Не намират законово основание и очакванията на ищеца служителите на НОС да приведат вещите му в килия в предишното им състояние.

Не се доказват и твърденията на ищеца, че по време на претърсването на 07.04.2023 г. св. К. е имал пистолет в кобур. В тази част следва да се обърне внимание на жалбата на К. до Прокуратурата от 10.04.2023 г., в която неговото становище по отношение наличието на оръжие вече е разколебано „не ми се отдаде да видя този човек имаше ли кобур с оръжие или не“. Следва да се кредитират като единни и безпротиворечиви показанията на св. К., според които той не е бил въоръжен, тъй като служителите, които влизат в затвора, не носят оръжие и резултатът от проверката по жалбата от 10.04.2023 г. на К. срещу прокуратурата, според който служителите, извършили претърсването на 07.04.2023 г., не са били въоръжени. Съвкупната преценка на посочените доказателства навежда съда на категоричен и несъмнен извод, че на 07.04.2023 г., св. К. не е носил оръжие, както се твърди в исковата молба.

Както съобразно цитираната практика на Съда в С., така и съгласно чл.284, ал.2 от ЗИНЗС, в случаите по чл. 3, ал. 2 съдът следва да вземе предвид *кумулятивното въздействие* върху лицето на условията, в които се е изтърпявало наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, продължителността, както и други обстоятелства, които имат значение за правилното решаване на спора. В конкретния случай, съдът установи, че част от твърденията на ищеца за нарушение на чл.3 от ЗИНЗС, са недоказани. В друга част наведените в исковата молба факти и обстоятелства не достигат прага на суровост за установяване на нарушение по чл.3 от ЕКПЧ, респ. чл.3 от ЗИНЗС. Съдът следва изрично да отбележи, че дори да съобрази съвкупното въздействие на всички фактори, които ищецът е описал в първоначалната си исковата молба и последвалите уточнения, то не може да се приеме, че тяхното кумулативно въздействие достига прага на суровост за установяване на нарушение по чл.3 от ЕКПЧ, респ. чл.3 от ЗИНЗС. Липсват всякакви данни по делото оплакванията на ищеца да надхвърлят обективно присъщите ограничения при изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“ или да са уронили човешкото достойнство на ищеца, като са предизвикали у него чувство на страх, незащитеност или малоценност, каквито са нормативните изискванията за установяване на нарушение на чл.3 от ЕКПЧ, респ. чл.3 от ЗИНЗС.

По изложените съображения е дължимо изцяло отхвърляне на исковата претенция.

При този изход на спора разноски следва да се присъдят в хипотезата на чл.286, ал.2 ЗИНЗС – когато искът се отхвърли изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството. Разноските на ответника по производството възлизат на дължимото съгласно чл.143, ал.3 от АПК юрисконсултско възнаграждение, което следва да се

присъди в максималния размер от 100 лв. съгласно чл.27ж от Наредбата за заплащането на правната помощ, съобразно фактическата и правна сложност на спора и наведените в исковата молба фактически обстоятелства.

На 23.04.2023 г. е постъпило заявление, подадено лично от ищеца Г. В. К., с искане за отвод на съдията – докладчик на АССГ, Първо отделение, 69-ти състав. Искането е мотивирано с нарушение на правото на защита на лицето поради даване ход на делото в о.с.з. на 14.04.2025 г. без процесуалния представител на ищеца адв. Ц., както и поради отказа на състава на съда да предостави копия от документи по делото, преведени на руски език (л.297).

По отношение неявяването на адв. Ц. в о.с.з. на 14.04.2025 г. следва да се отбележи, че защитникът на ищеца е бил редовно уведомен съгласно чл.138, ал.2 от АПК за датата на съдебното заседание от предходното такова, на което е присъствал. Служебният защитник не е уведомил съда за наличието на уважителна причина за неявяването си в о.с.з. на 14.04.2025 г., поради което, и при липса на други процесуални пречки, в същото заседание е даден ход на делото за събиране на доказателства, респ. при липса на доказателствени искания е даден ход по същество на спора. Неприсъствието на адв. Ц. в о.с.з. на 14.04.2025 г., за което е редовно уведомен, при липсата на данни за уважителни причини за неявяването му и при подадено искане за отвод на съдията-докладчик поради същата причина, може да се тълкува и като злоупотреба в процесуални права от страна на служебния защитник и неговия подзащитен, която не следва да бъде толерирана.

Относно непредоставянето на ищеца на копия от съдебни книжа на руски език съдът съобразява, че по силата на чл.3 от Конституцията на Република България официалният език в държавата е българският език, който несъмнено е и езикът на административните (чл.14, ал.1 от АПК) и на съдебните производства в страната (чл.13 от Закона за съдебната власт). Съгласно чл.3, ал.1 от ЗЧРБ чужденците в Република България имат всички права и задължения според българските закони и ратифицираните международни договори, по които Република България е страна. Житейски логично и разбираемо е, след като ищецът е настанен в българско пенитенциарно заведение комуникацията му с държавните власти да се осъществява на официалния език на страната.

Служебно е известно на съда, че на 08.05.2015 г. на Г. К. е наложена мярка за неотклонение „задържане под стража“, а считано от 25.07.2016 г. същият я изтърпява в Затвора С., където се намира като подсъдим и към момента на приключване на устните състезания по спора. Ноторно известно е, че ищецът Г. В. К. е имал статут на пребиваващ в България чужд гражданин, бил е омъжен за българска гражданка и е закупувал имоти в страната ни.

Тези обстоятелства, както и служебно известните множество жалби и искания, подадени от Г. В. К., считано от 2016 г. почти ежедневно до органи на българския съд и прокуратура, са дали основание за преобладаваща съдебна практика на Административен съд София град да приема, че за целите на сезирането на съда по административни дела Г. В. К. владее български език и не се нуждае от назначаване на преводач. В този смисъл са: Определение №10896 от 08.12.2023 г. по адм.д. № 10747/2023 г. на АССГ, оставено в сила с Определение № 722 от 22.01.2024 г. по адм.д. № 11852/2023 г. на АССГ, XII Касационен състав; Определение № 2507 от 07.03.2024 г. по адм.д. № 11432/2023 г. на АССГ, оставено в сила с Определение № 3751 от 10.04.2024 г. по адм.д. № 2970/2024 г. на АССГ, XXIII Касационен състав; Разпореждане №10498 от

28.11.2023 г. по адм.д. № 10113/2023 г. на АССГ, оставено в сила с Решение № 1380 от 01.03.2024 г. по адм.д. № 12195/2023 г. на АССГ, XVI Касационен състав; Разпореждане № 11185 от 18.12.2023 г. по адм.д. № 11405/2023 г. на АССГ, оставено в сила с Определение № 3750 от 10.04.2024 г. по адм.д. № 585/2024 г. на АССГ, XXIII Касационен състав; Определение без номер от 18.12.2023 г. по адм.д. № 11039/2023 г. на АССГ, оставено в сила с Определение № 3752 от 10.04.2024 г. по адм.д. № 543/2024 г. на АССГ, XXIII Касационен състав; Определение № 748 от 22.01.2024 г. по адм.д. № 12133/2023 г. на АССГ, оставено в сила с Определение № 4254 от 22.04.2024 г. по адм.д. № 1704/2024 г. на АССГ, X Касационен състав и др.

Обстоятелството, че Г. К. владее български език е установено още с Решение № 4583 от 05.07.2018 г. по адм.д. № 10495/2017 г. на АССГ, потвърдено с Решение № 4349 от 05.04.2021 г. по адм.д. № 11734/2018 г. на ВАС, III-то отделение. Обективният факт, че първоначалната доживотна присъда на К. е отменена през 2019 г. от Софийски апелативен съд поради нарушение на правото на защита на подсъдимия и липса на писмен превод на материалите по делото, не е основание за противен извод. Това е така поради коренно различния характер на наказателното производство, в което и като най-тежко санкционно производство, правата на уличеното лице следва да бъдат защитени в максимална степен. От друга страна, за продължителния период на престой на чуждия гражданин в страната ни и множеството сезирания на държавни органи с негови молби и жалби, следва без съмнение да се приеме, че за целите на сезирането на съда по административни дело Г. В. К. владее български език и не се нуждае от назначаване на преводач, в какъвто смисъл е и константната и преобладаваща практика на АССГ и ВАС.

Формулираното от ищеца искане за отвод навежда на основание по чл.22, ал.1, т.6 ГПК, според който не може да участва като съдия по делото лице, относно което съществуват други обстоятелства, които пораждат основателно съмнение в неговото безпристрастие. Разпоредбата урежда процедурно средство за спазване на основните принципи на функциониране на съдебната власт – като независима по смисъла на чл.117, ал.2 от Конституцията на РБ и безпристрастна (чл.4 от Закона за съдебната власт). Правото на справедлив процес по чл.6, пар.1 от ЕКПЧ изисква делата да бъдат разглеждани от независим и безпристрастен съд, създаден в съответствие със закона.

В контекста на изложеното, съдията-докладчик намира, че не е налице основанието по чл.22, ал.1, т.6 ГПК за отвод, доколкото е способен да разгледа иска на Г. В. К. срещу ГДИН напълно безпристрастно и независимо. Съдът, в решаващия си състав, е професионално убеден и ангажиран да разгледа настоящия спор съобразно задълженията си по чл.117, ал.2 от Конституцията на РБ, чл.1а, ал.2 и чл.4 ЗСВ, като осигури откритост, достъпност и прозрачност на действията си съобразно чл.5, ал.2 от ЗСВ, справедлив и публичен процес в разумен срок съгласно чл.7, ал.1 ЗСВ и равенство при приложението на закона по смисъла на чл.8, ал.1 от ЗСВ. В изложението смисъл, у съдията-докладчик липсва субективно предубеждение или пристрастие в полза на някоя от страните в процеса. Относно обективния елемент от понятието за безпристрастност съдът уверява насрещните страни, че не съществува каквото и да било „функционално или лично пристрастие“, „йерархична или друг вид връзка с участниците в производството“, навеждащи на пристрастие или предубеждение в полза на някоя от страните.

По изложените съображения искането на ищеца К. за отвод на съдията-докладчик на

АССГ, Първо отделение, 69-ти състав, следва да бъде оставено без уважение.
Водим от горното и на основание чл. 285 от ЗИНЗС, във връзка с чл. 203 от АПК, във
връзка с чл. 1 от ЗОДОВ, **Административен Съд С. - град, I отделение, 69 състав,**
Р Е Ш И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на ищеца Г. В. К., формулирано в молба от
23.04.2025г., за отвод на съдията-докладчик на АССГ, Първо отделение, 69-ти състав.

ОТХВЪРЛЯ ИЗЦЯЛО иска на Г. В. К., находящ се в Затвора С., срещу Главна дирекция
"Изпълнение на наказанията" за заплащане на основание чл.3 от ЗИНЗС на
обезщетение за неимуществени вреди в размер на 500 000 лв., претърпени от
извършени му на 07.04.2023 г. претърсване и обиск от служители на ГДИН.

ОСЪЖДА Г. В. К., ЕГН [ЕГН], находящ се в Затвора С., да заплати на основание чл.286,
ал.2 от ЗИНЗС на Главна Дирекция „Изпълнение на наказанията“, [населено място],
[улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните с
касационна жалба пред Тричленен състав на Административен съд София град.

СЪДИЯ: